

 NEW BLOOD
FANTASIA

THE
ARTIFACT HUNTER

ตอน สุริยจักรแห่วัชเตภา

ล่าขุมทรัพย์เร่ร่อนให้

STORY : NITHIN

Art : dreamworm

บทนำ

สู่ฉบับใหม่

ชายชราร่างสูงใหญ่ผู้สวมเสื้อคลุมขนสัตว์ยีนนิ่ง ทอดมอง
ผาหินทรายสีแดงมึนมาที่ดูราวกับเสื่อยักษ์หมอบเบื่องหน้าด้วยสายตา
เรียบเฉย

นั่นคือ ศิลปินแห่งเกาะสุริยัน ที่มาของชื่อทะเลสาบตติศา
ซึ่งล้อมรอบมัน

รอบผาหินแปลกตาเป็นที่ราบกว้างรกร้าง เห็นเพียงทิวเขาที่อยู่ห่าง
ออกไปไกลๆ และแท่งหินสีขาวที่ตั้งเป็นวงกลมห่างๆ ล้อมแทนภูเขาอัน
ประกอบด้วยก้อนหินรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าหนาใหญ่ วางบนหินทรงกระบอก
สีขาวสีก้อน ดูราวกับโต๊ะยุคโบราณ

ตามตำนานเล่าขาน สุริยเทพของแผ่นดินนี้ถือกำเนิดขึ้น ณ ที่นี้
และในหมู่ชนผู้นับถือสุริยเทพพระองค์นั้นก็มีความรู้กายภาคหน้า
อีกทั้งอาจเคยพบคนโทแห่งพาร็อดน่าซึ่งนำพา 'ความเปลี่ยนแปลง' มา

สุตินแดนนี้เช่นเดียวกัน

หมายความว่า หนึ่งใน ‘กุญแจ’ สู่อาร์ติแฟกต์ที่พวกเขาตามหา ถูกเก็บรักษาไว้ไม่ไกลจากที่นี่จริงหรือ

ไฮนริก้าบอกเขาเช่นนั้นในครั้งล่าสุดที่เธอติดต่อมา ซึ่งก็คือเมื่อไม่กี่วันก่อน

‘ฉันจะไปหาคุณที่นั่น พร้อมกับ ‘ผู้ช่วย’ ที่ไซปริศนาไปสู่มันได้’
นั่นคือถ้อยคำที่เธอบอกเขาทางโทรศัพท์ที่ไร้ระบุเลขหมาย ในการสนทนาเพียงสั้นๆ

เซราคิเอล ลิสส์ ประหลาดใจว่าผู้บังคับบัญชาที่หายสาบสูญไปนานแล้วรู้หมายเลขโทรศัพท์ลับของเขาได้อย่างไร แต่ก็ยังตัดสินใจปลีกตัวมารอพบตามลำพังตามคำขอของเธอ

ประธานสถาบันซามารีเซียนรู้จักไฮนริก้ามาตั้งแต่อีกฝ่ายยังเป็นเด็กสาวที่เรียกเขาว่า ‘คุณอา’ และเชื่อว่าเธอไม่มีทางทรยศเขาแน่นอนจนถึงอย่างนั้น ปริศนาทั้งหมดเกี่ยวกับหญิงสาวก็ยิ่งทำให้เขาสงสัยในบางครั้ง

แต่เอาเถอะ เขาขอให้เธอช่วยพา ‘เซอร์เพนทาเรียส’ มาด้วย ไซติแอกผู้มึนเมาวิเสและอำนาจการตัดสินใจสูงสุดยอดยอมรับว่าหญิงสาวเชื่อใจได้หรือไม่

และหากว่า ‘ไม่’ จะลงมืออย่างไร

ไซ่ ท่านผู้นำสูงสุดยอมรับหนทางที่ถูกต้องเสมอ

เขาเชื่อใจ และมอบชีวิตไว้ในอุ้งมือของท่านผู้นั้นมากกว่าครึ่งศตวรรษแล้วไม่ใช่หรือ

ชายชราหรีตตาลง จับจ้องศิลาพยัคฆ์ที่หมอบนิ่งสนิทต่อไปด้วยสายตาเรียบเฉย รวากับว่าตนเองก็เป็นราชสีห์ที่สลักจากศิลาอีกตัวหนึ่ง

ไฮนริกา ซลิมานน์ ปิดเครื่องรับสัญญาณวิทยุบนเครื่องบิน

เล็ก หลังจากฟังข่าวพระมหาสังฆราชาแห่งวาติกันาทรงประกาศสละตำแหน่งเนื่องจากเหตุผลทางสุขภาพจนจบ

อาจเป็นการแสดงความรับผิดชอบต่อความประมาทจนเกือบทำให้หนึ่งในจอมมารสูงสุดของโลกหลุดพ้นจากพันธนาการ หรือไม่ก็เป็นการยอมรับความผิดพลาดของตนในฐานะผู้รับใช้ของเทพเจ้าลัทธิขงจื้อ

น่าเสียดายที่เธอไม่มีโอกาสแย่งชิงเพชรวิเศษ แม้จะไม่ต้องการให้มันตกไปอยู่ในมือของซามาริเซียนก็ตาม

‘คนโทแห่งพาริอดน่า’ ต่างหากที่สำคัญที่สุด

และเธอจะต้องไปถึงมันให้ได้ ก่อนฝ่ายอื่นจะล่วงรู้ว่า มันคือ ‘ไฟตาย’ ที่อาจตัดสินชะตาของโลกทั้งใบ

แต่นั้นคือ หลังจากรับ ‘แขกผู้มีเกียรติ’ คนสำคัญในสถาบันมาด้วย ก่อนตามไปสมทบกับพวกฟ็องที่ทวีปอาเกิเรมาใต้

หญิงสาวเหลือบมองเพื่อนร่วมทางทั้งสอง ชายผิวคล้ำร่างใหญ่กำย៉านั่งทำหน้าที่ผู้ช่วยนักบินอยู่ข้างๆ เธอ ขณะที่หญิงสาวผมยาวสีน้ำตาลซึ่งรัดเข็มขัดอยู่บนที่นั่งผู้โดยสารกัมศิระระเหมือนกำลังสัปหงก

ไม่ว่าอย่างไรก็ต้อง ‘ใช้’ พวกเขาไปสู่คนโทแห่งพาริอดน่าให้จงได้ตามคำสัญญาที่เธอให้ไว้กับคนคนนั้น

ภาพของเด็กชายผู้มีนัยน์ตาโตกเศร้าและอ้างว้างผุดขึ้นในหัวความคิด เด็กชายที่มีเธอเพียงคนเดียวรับรู้ตัวตน...และฝากความหวังทั้งหมดไว้กับเธอ

ใช่ เอเอสหญิงสัญญาไว้กับเด็กคนนั้นแล้ว

ถึงอย่างไร ก็จะไม่ปล่อยให้เกิดโศกนาฏกรรมเช่นนั้นขึ้นอีก

โศกนาฏกรรมที่สามารถขจัดสิ้นไปได้ด้วยอำนาจของคนโทแห่งพาริอดน่า

เด็กหนุ่มผิวคล้ำมองฟ้าและปุยเมฆนอกหน้าต่างพลางจับ

โคลาในถ้วยพลาสติกใสจนหมด แล้วเรียกขอดี้วยใหม่จากพนักงาน
ต้อนรับบนเครื่องบินที่รินส่งให้ด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

นี่เป็นสายการบินชั้นนำจากประเทศแถบอาราฟ รูปร่างหน้าตา
และเครื่องแต่งกายของเขาจึงไม่แปลกแยกจากผู้โดยสารคนอื่นๆ และนั่น
ก็ทำให้การลัดลอบเดินทางเข้าประเทศปิรูไม่ยากลำบากนัก

ว่าไป ครั้งแรกที่นั่งเครื่องบินโดยสารก็เป็นสายการบินอาราฟ
เหมือนกัน

ครั้งนั้น เด็กชายมากับ ‘ผู้ปกครอง’ ซึ่งสวมผ้าคลุมยาวสีเข้มเปิด
เผยเพียงดวงตา คนคนนั้นแนะนำว่าเขาเป็นลูกชาย ซึ่งทำให้ฟาตีภูมิใจ

เป็นครั้งแรกจริงๆ ที่เขาได้รับรู้ความรู้สึกของการไปเที่ยวกับ
พ่อแม่...แม้ว่ามันจะเป็นการเดินทางไปเพื่อ ‘ทำงาน’ ก็ตาม

ทั้งๆ ที่เลือกเดินทางด้วยวิธีอื่นอาจสะดวกกว่า อีกฝ่ายก็ยังยินดี
พาเขาขึ้นเครื่องบินลำใหญ่เพราะจำที่ฟาตีเคยบอกได้ว่า อยากรั่ง
เครื่องบินคู่สักครั้ง

ที่นั่งนั้นแคบ อึดอัด แร้งสั้นสะเทือนต่อเนื่องของเครื่องยนต์ทำให้
เด็กชายเผลอนึกถึงรถบรรทุกที่เคยพาตนไปจากหมู่บ้านพร้อมกับเด็กคน
อื่นๆ ที่เบียดเสียดกันอย่างแออัด แต่เพราะมีคนคนนั้นอยู่ข้างๆ เขาจึงได้
สงบใจ

แล้วก็มีโคลาเย็นเฉียบให้ดื่มด้วย

ฟาตีดื่มโคลาด้วยใหม่เสียรวดเดียวเกือบครึ่ง พร้อมกับหวนนึกถึง
ความทรงจำที่ยังติดแน่นในใจ...

‘ทำไมไม่ดื่มให้หมดเลยล่ะ’ คนคนนั้นถาม นัยนิตาสีฟ้าปรายมอง
ด้วยพลาสติกที่วางไว้บนถาดพับข้างหน้า

‘ก็...ผมอยากเก็บไว้ดื่มมานานๆ’ เด็กชายตอบอ้อมอ้อม

อีกฝ่ายหัวเราะเบาๆ ‘หมดแล้วก็ขอใหม่ได้ เขามีโคลามากกว่าที่
เธอจะดื่มไหวซะอีก’

ฟาตีเนตอนนั้นทำตาโต ‘มากขนาดไหนอะ’

‘มากขนาดทุกคนที่นี่ดื่มได้สบายๆ’

‘อา...’ เด็กชายรับออย่างทิ้งๆ ‘มากกว่าที่ ‘แม่’ เคยซื้อให้เธออะ’

มากกว่าแค่คนละครบะป่องในครั้งแรกที่เขาได้ลิ้มรสน้ำหวานซ่า
สีดำนั่น

สีดำให้ความรู้สึกดี สะอาดกว่าน้ำซุ้นที่จำต้องดื่มทุกวันเพื่อประทัง
ชีวิต และเข้มกว่าสีเลือดที่เคยหลังนองพื้นดินหรือขโถมบนมือ เข้มราวกับ
จะกลบฝังทุกอย่างไม่ให้ใครล่วงรู้

ใช่ ถ้าได้เริ่มต้นชีวิตใหม่กับคนข้างกาย ถ้าสามารถลบล้างภาพ
สีแดงทั้งหมดออกไปได้...

มือใต้ถุงมือเอี๋อมมาโอบไหล่เขา ‘ที่โน่นก็จะมีโคลาให้เธอดื่มอีก
เยอะ ฟาตี...’

‘ถ้าเธอเป็นลูกที่ดีของฉัน’

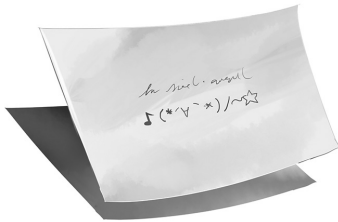
เด็กหนุ่มผู้เดินทางเพียงลำพังยกถ้วยโคลาขึ้นดื่มจนหมด

ใช่ เขาจะเป็นลูกที่ดี หากนั่นหมายความว่าพอกับแม่จะรักเขา
เพียงคนเดียว

ไม่ว่าจะต้องฆ่าใคร หรือกระทำการที่คนอื่นเห็นว่า ‘เลวร้าย’
อย่างไรก็ตาม

1

ความจริงที่เพ่งกับพว

คาร์เตอร์เริ่มรู้สึกว่า ทุกตัวเลขที่นับในใจไม่ต่างจากกระสุนที่ร่วงใส่ตัวเองซ้ำๆ

เสียงเล่าราวเรียบของออรี โอมูต์ เอเอชวัยกลางคนที่นั่งอยู่ข้างเขาแทบไม่อาจสู้เสียงอื้ออึงในสมอง ภาพใบหน้าของลุงป่าโชติแฉีกที่นั่งล้อมโต๊ะประชุมทรงรีตัวยาวก็เหมือนเลื่อนรางจนแยกไม่ออกว่าใครเป็นใคร (เขาจะจำนายแพทย์ผิวคล้ำชาวภารัตที่ออกรีเรียกง่าย ๆ ว่า ‘หมอธันว์’ สลับกับหญิงชาวอาฟริกาผมสั้นเกรียนที่ตนจำชื่อยาวแสนยาวไม่ได้อยู่หลายรอบแล้ว)

ไม่ถึงวันก่อนหน้า คาร์เตอร์กับผู้ช่วยอีกสองคนยังเดินงุ่นง่านทำอะไรไม่ถูกอยู่ในร้านลา มาร์กการิต้าที่ถูกปิดร้าง ไม่รู้จะทำอย่างไรต่อไปกับเรื่องที่เพ่งค้นพบว่า ไฮเนริกา ซลิมานน์ ภรรยาของเจ้าของร้านพาเจ้าของร้านกับผู้ช่วยคนหนึ่งของเอเอชหนุ่มไปที่ไหนก็ไม่รู้ โดยทิ้ง

จดหมายขอเยี่ยมตัวทั้งสองไปช่วยงานไว้เพียงฉบับเดียว

เป็นตอนนั้นเองที่โชติแฉีกราศีมกรมาถึง

ที่แรก เขาตั้งใจจะพาพวกคาร์เตอร์มายังลิเบอร์เทียด้วยอาร์ติแฟกต์กุญแจแห่งลูเซมเฟเร แต่ติดที่เอเอชหนุ่มกับอดีตพาโรห์ไม่เคยมาที่ลิเบอร์เทียมาก่อน เงื่อนไขการไ้ที่ว่า ‘ทุกคนที่ร่วมเดินทางต้องเคยมายังสถานที่เป้าหมายก่อนหน้านี้’ จึงไม่สมบูรณ์ (และต่อให้สมบูรณ์ มีนาก็ทักทานว่าอาจรียังอ่อนเพลียเกินกว่าจะใช้พลังของอาร์ติแฟกต์ผ่านระยะทางไกลข้ามทวีปขนาดนั้น) พวกเขาจึงต้องรอให้เครื่องบินส่วนตัวจากสถาบันซามาริเซียนมารับไปยังสำนักงานหลักในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี.

ดูเหมือนโชติแฉีกทุกคน (ที่ยังมีชีวิตอยู่) จะมารวมตัวกันที่นั่นแล้ว ยกเว้นปู่สิงโต แม่ของคาร์เตอร์ และที่น่า เอเอชหนุ่มพบชายหนุ่มหน้าตาแบบชาวยูโพรเรียในชุดสูทสมัยสงครามกลางเมือง ชายลิเบอร์เทียพื้นเมือง ปักขนนกบนหัว หมอชาวภารัต หญิงผมสั้นชาวอาฟริกา และมิโคโตะ ทายาทของคุณยายชาวนิสงที่เป็นโชติแฉีกอีกคน เขาเพิ่งรู้ในตอนนั้นเองว่ามิโคโตะเรียนจบชั้นมัธยมปลาย ได้รับสืบทอดเจตจำนงเป็นโชติแฉีกต่อจากยายของเธอแล้ว และตอนนี้ก็กำลังรอผลสอบเข้ามหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดในลิเบอร์เทียอยู่

คาร์เตอร์คงมีอารมณ์แสดงความยินดีกับมิโกะสาวมากกว่านี้ถ้าชีวิตของเขาจะไม่ดูมีดมนหดหู่ พ่อแม่ทิ้ง แกมจู้ๆ มีน้องชายที่ตัวเองเกลียดชะยิ่งกว่าอาการเมาเรือไหล่มาทั้งคน

“สรุปคือ นายคิดว่าสกอร์ปิโอเป็นคนทรยศที่ร่วมมือกับอัปดัลเซตัน และฆ่าเจมีในรุ่นก่อน” คนสวมสูทโบราณพูดขึ้นหลังจากองรีเงียบไป “แล้วตอนนี้ก็ลักพาตัวเจมีในคนหนึ่งของเราไปด้วยเหตุผลบางอย่าง”

“ครับ เราพบหลักฐานมากขึ้นเรื่อยๆ” โชติแฉีกราศีมกรตอบด้วยเสียงเคร่งขรึม “ทีไฮน์...สกอร์ปิโอหายสาบสูญไปถึงสามปี อาจเป็นช่วง

ที่เธอไปอยู่กับพวกอับดัลเซตันและฟาตี ซึ่งเธอเขียนไว้หลังรูปถ่ายคู่กันว่าเป็น ‘ลูกชาย’ คนหนึ่งของเธอ เพื่อเตรียมการวางแผนปลดปล่อยเซตัน นอกจากนี้ แอ็กเซล ฮาวล์ ก็อาจจะร่วมมือกับเธอมาตลอด”

เอเอซหนุ่มอยากแย้งว่า พ่อเป็นคนชื่อจนเซอ (ถึงจะถึกบึกบึนและอดทนเก่งสมดีกรีทหารเก่า) อย่างนั้นจะเป็นพวกอับดัลเซตันได้อย่างไร แต่เมื่อนึกถึงเรื่องหมูเลือดที่แท้จริงซึ่งอีกฝ่ายปิดบังเขา รวมถึงหลักฐานที่ยืนยันว่าพ่อของเขาพาที่นาออกไปจากร้านที่ปิดร้างกับแม่อย่างเต็มใจ ก็พบว่ายิ่งอยากที่จะแย้ง

ถึงพ่อจะใจเย็นและตามใจแม่ยังไงก็ยังมีสามัญสำนึกกว่าใครในบ้าน คงไม่ถึงขั้นยอมให้แม่พาคนบาดเจ็บที่ยังไม่ได้ซ่อมมาเทียมไปที่ไหนก็ไม่รู้โดยไม่บอกลูกแน่ และเขาก็นึกไม่ออกว่าแม่จะแต่งเรื่องอะไรมาหลอกพ่อได้ด้วย

“แต่นั้นเป็นข้อสันนิษฐานของนายคนเดียวไม่ใช่ไร้” คนสวมสูทโบราณยังดึง “หลักฐานทุกอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้มาจากนายทั้งนั้น”

“ผมเป็นหน่วยข่าวกรองนี่ครับ” อองรีขมวดคิ้ว “แล้วก็ เป็น ‘เพื่อน’ ของเธอ...หรืออย่างน้อยก็เคยเป็น ในหมู่มิตรคุณ มีใครรู้จักสกอร์ปิโอเป็นการส่วนตัว หรือรู้ข้อมูลอื่นที่ผมไม่รู้เกี่ยวกับเธอบ้าง”

คนอื่นๆ ที่โต๊ะเอาแต่ฟังอย่างเงิบงัน เงียบเสียจนคาร์เตอร์ได้ยินเสียงหึ่งในหูตนเอง

“ไลบรา ลีโอเคยเล่าเรื่องของสกอร์ปิโอให้คุณฟังมากแค่ไหน” เอเอซวัยกลางคนผมทองหันไปถามนายสูทโบราณ “คุณไม่เคยพบเธอจริงๆ ใช่มั้ย”

โซติแอกกราตีตุลส่ายหน้า แล้วก็เงิบไปอีกครู่หนึ่ง “ไม่เคย ลีโอบอกฉันแค่ ว่า เขาหายสาบสูญไปนานแล้ว”

“ตอนที่ฉันเข้ากลุ่ม สกอร์ปิโอก็ไม่ได้ทำงานให้กลุ่มโซติแอกแล้ว”

หญิงชาวอาฟริกาบอกเรียบๆ

“จากที่ดิฉันได้ฟังมา ท่านยายดูเหมือนจะไม่เคยได้ร่วมงานกับท่านสกอร์ปิโออย่างใกล้ชิดเลยคะ” หญิงสาวนินฮงตอบอย่างสุภาพ

“ผม...แฮ้อ...เคยร่วมงานกับเธอบางครั้ง แต่ก็นานมาแล้ว ไม่ได้รู้เรื่องส่วนตัวของเธอเท่าไร” หมอชาวภารัตพูดเสียงแผ่วเบา

สายตาของคนอื่นๆ เลื่อนไปทางไซดีแก็กรุ่นอาวุโสอีกคนที่เงียบมาตลอด ซึ่งก็คือชายถักผมเปียปักขนนก

เขากวาดมองไซดีแก็กคนอื่นๆ ด้วยสายตาเรียบเฉย ก่อนจะค่อยเปิดปาก

“เคยพบไม่กี่ครั้ง” เสียงของชายลิเบอร์เทียพื้นเมืองราบเรียบ “เหมือนสายลม ไม่อยู่นิ่ง ยากเดาทิศทางพัดพา และความแรง”

ถ้าเป็นเวลาปกติ คาร์เตอร์คงถามไปแล้วว่า นั้นหมายความว่าอย่างไรกันแน่ แต่แม้ปวดหนึบในอก เขาก็สัมผัสได้ว่าแม่เหมือน ‘สายลม’ ในแง่ใด

แม่เป็นคนที่อยู่เฉยๆ แทบไม่ได้ จึงไม่เคยคิดจะเลิกทำงานเอเอส มาอยู่ที่บ้านกับพ่อและเขาอย่างถาวร อารมณ์และความคิดของแม่เปลี่ยนแปลงรวดเร็วจนเรียกได้ว่า ‘ไฮเปอร์’ มีบางครั้งที่แม่ซึ่งเพิ่งหิวเพราะรำเริงจะเงยและเหม่อลอยไปเฉยๆ เหมือนเข้าสู่โลกส่วนตัวที่ไม่มีใครหาทางเข้าไปถึงได้ แต่พ่อก็ดูเหมือนจะไม่เดือดร้อนหรือเห็นท่าทางของแม่เป็นปัญหาแต่อย่างใด

พ่อเข้าใจแม่ดีเกินกว่าจะแค่โดนหลอกใช้ และมีฝีมือเกินกว่าจะโดนลักพาตัวไปโดยไม่รู้เรื่องเหมือนกับที่นำ...

คาร์เตอร์บีบสองมือแน่นขึ้นจนปวดแปลบ ลืมว่าเขานับเลขภาษาเทอร์คิเยโนใจไปถึงไหนแล้ว

“ฉันต้องรอดถามลีโอสินะ” ชายสวมชุดสูทโบราณพูดขึ้นอีกครั้ง

“เรายังติดต่อเขาไม่ได้เลย”

“แต่เราต้องรีบนะครับ!” เสียงขององรีดังขึ้น “เราต้องรีบติดต่อก่อนประธานก่อนสกอร์ปิโจะลงมือ ถึงเราจะทำเพื่อคนโทแห่งพาริอดน่า...วิธีที่เธอใช้ก็ขัดกับหลักการพวกเรานะ! แต่ที่ร้ายกว่านั้น...เธออาจจะปองพวกอับดัลเซตันจริงๆ และปองร้ายท่านประธานก็ได้!”

สีหน้าของคนใส่สูทโบราณยังคงเรียบเฉย “อย่ามุ่มบ่ามเพราะความรู้สึกส่วนตัว แคปริคอร์น ปกตินายเยือกเย็นกว่านี้เยอะ”

“ผมยังเยือกเย็นได้อีกเหวอครับ” เออเซชวัยกลางคนแย้ง แต่ด้วยเสียงที่อ่อนลง และสายตาวัดราว “ผมไม่อยากจะบอก...ทำเรื่องเลวร้ายยิ่งไปกว่านี้ พวกเด็กๆ...ทั้งลูกของเจมิในรุ่นก่อนกับลูกของเธอเอง...ถูกทำร้ายมาเกินพอแล้ว”

คาร์เตอร์กลั้นเสียงถอนหายใจขณะเหลือบมองมีนาที่ก้มหน้านิ่งเงียบ ดูจะมีสติติดตัวน้อยเสียยิ่งกว่าเขาในตอนนี้

องรีกำชับไม่ให้เขาบอกใครว่าตนอาจเป็นพ่อของคาร์เตอร์ และเออเซชหนุ่มก็ไซ้จะไม่เข้าใจ

ต่อให้ไม่มีเรื่องนี้ ข้อมูลที่พวกเขาได้อยู่ก็ซับซ้อนยุ่งเหยิงเกินไปแล้ว

“เราจะพยายามติดต่อไอต่อไป เอรีสกับพิสเซสจะสืบข่าว แคปริคอร์นกับแคนเซอร์เฝ้าระวังอยู่ที่นี้ ส่วนซาจิตทาเรียส ทอริส เจมิในอีกคนกับเวอริโก ให้พักรอใน ‘เซฟเฮาส์’ ก่อน” ชายสวมสูทโบราณซึ่งดูเหมือนจะเป็นรองหัวหน้าพูดต่ออย่างใจเย็น “ตราบไต่ที่ยังไม่รู้จุดประสงค์ของสกอร์ปิโ เราต้องรักษาความปลอดภัยของผู้ที่เกี่ยวข้องไว้”

เออเซชหนุ่มเหลือบมองผู้ช่วยสาวผมสั้นอีกครั้ง แต่เธอก็เพียงก้มหน้ามองโต๊ะโดยไม่พูดอะไร เขาจึงได้แต่นั่งเงยบออยู่กับตัวเลขที่ลับสนวุ่นวาย ไม่ปะติดปะต่อในหัวสมองเช่นกัน

เขาไม่อยากเป็นคนที่มีอำนาจตัดสินใจ หรือจำเป็นต้องตัดสินใจอะไร

อีกแล้ว

“คาร์เตอร์”

เสียงเรียกพร้อมกับมือหยาบกร้านที่แตะแขนดึงเอเอชหนุ่มออกจากวังวนของตัวเลข

คาร์เตอร์เงยหน้าขึ้นมององรี “ไม่ว่าอีกฝ่ายเดินตามพวกเขาที่ถูกพาตัวเข้ามาในบริเวณเซฟเฮาส์ของสถาบันตั้งแต่เมื่อไร แวตาสีฟ้าเทาของเอเอชวัยกลางคนฉายความห่วงใยชัดเจน

“ขอฉันคุยกับคาร์เตอร์ซักครู่ละ ันวี แล้วจะพาเขาไปส่งเอง” แคปรีคอร์นบอกไซดีแอนด์ผู้นำทางอีกคน

หมอชาวภารตมีสีหน้าเหมือนกังวล แต่ก็พยักหน้ารับก่อนจะบอกให้รีบไปกับเตได้ตามเขาไปก่อน

เอเอชหนุ่มยืนยันรอว่าอีกฝ่ายจะพูดอะไรกับตน แต่องรีกลับจูงแขนเขาเดินย้อนไปตามทางเดินยาว ก่อนจะหยุดที่มุมเล็กๆ ที่ไฟทางเดินแทบส่องไม่ถึง

“ตรงนี้เป็นมุมอับ กล้องวงจรปิดมองไม่เห็น” ชายผู้มากวัยกว่ากระซิบ “เราจะได้คุยกันสะดวก”

“อา...” เอเอชหนุ่มส่งเสียงรับเพียงแค่นั้นแล้วก็รอฟัง แต่อีกฝ่ายยังคงเฝ้ายตามไปอีกพักหนึ่ง เหมือนไม่ได้คิดเรื่องที่จะพูดเอาไว้ก่อน

“เธอ...ไม่เป็นที่ไหน” สุดท้ายชายวัยกลางคนก็ถาม

คาร์เตอร์ส่ายหน้า “ไม่รู้สิครับ”

เอเอชหนุ่มตั้งตัวไม่ติด...เมื่อย่างๆ อ้อมแขนขององรีก็โอบรอบตัวเขา

“เข้มแข็งไว้ล่ะ เธอต้องไม่เป็นไร คาร์เตอร์” ชายผู้มากวัยกว่ากระซิบ “เรื่องนี้ต้องผ่านไปด้วยดีเหมือนทุกครั้ง เชื่อฉันสิ”

คาร์เตอร์รู้สึกเหมือนมีก้อนแข็งขึ้นมาจุกคอจนไม่อาจพูดอะไร
อย่างน้อยเขาคงรอดอองรีตอบใช้ใหม่ แต่สองแขนยังหนักอึ้ง
เหมือนถูกถ่วงด้วยตุ้มเหล็ก ไม่อาจขยับได้เลย

“คุณอองรี...” สูดทำเขาก็เรียกอีกฝ่าย “ผม...ถามอะไรได้ไหม”

“หือ?” เอเอชวัยกลางคนส่งเสียงรับ

“คุณคิดว่า...ทำไมแม่ถึงทำอย่างนี้” เอเอชหนุ่มพูดออกไปในที่สุด
“คนโทแห่งพาริอดน่าสำคัญขนาดนั้นเลยหรือ”

เป้าหมายของเอเอชคือสมบัติ เขาจึงคิดว่านั่นคือสิ่งที่แม่ต้องการ
ไม่ใช่อุดมการณ์ของอับดัลเซตัน

ต้องไม่ใช่แน่ แม่ไม่เคยศรัทธาในเทพเจ้าองค์ไหนหรือปีศาจตนใด
แม่ต้องไม่ใช่พวกอับดัลเซตันจริงๆ...แต่จะต้องการคนโทแห่งพาริอดน่าไป
เพื่ออะไร

“ฉันรู้แต่ว่า คนโทคือเป้าหมายสูงสุดที่ไซติแอก์ตามหามาตลอด”
อองรีตอบพร้อมกับคลายอ้อมแขนจากคาร์เตอร์ แล้วสบตากับเขาด้วย
สายตาเรียบเฉย ยากจะบอกความหมาย “พวกเขาอ้างว่า คนโทจะกำจัด
ความชั่วร้ายทั้งหมดไปจากโลกนี้ได้”

“แต่...มันเป็นไปได้จริงหรือครับ” เอเอชหนุ่มตั้งคำถาม “อาร์ติ-
แพกต์นั้นทำงานยังไงถึงจะทำแบบนี้ได้ ผมว่ามันเลือนลอยเกินไป”

“ยังมีหลายเรื่องในองค์กรที่ฉันไม่ได้รับอนุญาตให้รู้” สีหน้าของ
ชายวัยกลางคนหม่นลง “บางทีไฮนริก้ากับสมาชิกอาวุโสคนอื่นๆ อาจจะ
รู้ก็ได้”

“แต่แม่ก็รุ่นเดียวกับคุณ ปู่สิง...เฮ้อ...หัวหน้าไซติแอก์ทำไมจะไวใจ
แม่ขนาดนั้น”

“ทั้งสองคนรู้จักกันมานานแล้ว ก่อนฉันเข้าองค์กรเสียอีก” อองรี
บอก “ไฮนริก้าบอกว่า ท่านประธานช่วยดูแลเขามาตั้งแต่วัยรุ่น”

“อา...” คาร์เตอร์เงยไปเพราะนึกขึ้นได้ “ผม...ไม่เคยรู้เรื่องตอน
เด็กของแม่เลย แม่ไม่เคยเล่าให้ฟังเลยจริงๆ”

“จ๊นนหรือ” เอเอชวัยกลางคนรับ

“พ่อ...” เอเอชหนุ่มชะงักไป เขาไม่รู้ว่าตนควรจะยังเรียกแอ็กเซล
ฮาวล์ ด้วยคำคำนั้นหรือไม่

แววตาของคู่สนทนาเหมือนจะฉายความเศร้าออกมาแวบหนึ่ง
รวดเร็วจนคาร์เตอร์ไม่แน่ใจว่าเขาคิดไปเองหรือไม่ แต่องรีก็ยังพูดอย่าง
สงบ

“เขาเลี้ยงดูเธอมาจนโตได้อย่างดีขนาดนี้ ไม่ว่าจะยังไงก็ได้ทำหน้าที่
‘พ่อ’ ให้เธออย่างสมบูรณ์แล้วละ”

“อืม...” คาร์เตอร์รับ “พ่อเคยบอกผมว่า ตอนเด็กพ่ออยู่ในสถาน
เลี้ยงเด็กกำพร้า พอโตขึ้นมาก็ได้งานทำที่โรงแรมเล็กๆ แล้วก็ไปเป็นทหาร
พอลกลับมาถึงได้รู้ว่าเจ้าของโรงแรมทำพินัยกรรมยกโรงแรมให้พ่อ พ่อเลย
เอามาทำเป็นบาร์หลักเพราะบริหารง่ายกว่า”

โซดีแอ็กกราตีสมกรพยักหน้าช้าๆ “นั่นตรงกับข้อมูลที่ฉันรู้เหมือนกัน”

“แต่แม่ไม่เคยเล่าเรื่องตอนแม่เด็กให้ผมฟัง ผมก็ไม่เคยถาม”
เอเอชหนุ่มพูดต่อไป

“เธออยากรู้จริงหรือ” องรีมองตรงมาทางเขา

คาร์เตอร์สบตาตอบ แล้วก็พยักหน้า

“ชื่อเดิมของไฮนริก้าควรจะเป็น ไฮนริก้า เมนเกเล” เอเอชวัย
กลางคนพูดช้าๆ “พ่อของเขาเป็นแพทย์ทหารใหญ่ในกองทัพนัซซี รูดอล์ฟ
เมนเกเล ผู้อำนวยการค่ายกักกันที่ใช้ทำการทดลองมนุษย์ เจ้าของฉายา
‘เทวทูตแห่งความตาย’ ”

เอเอชหนุ่มนิ่งิ่งไป

“เดี๋ยวก่อน...”

“หลังมหาสงคราม พ่อของไฮนริก้าเปลี่ยนชื่อและนามสกุล หนีไปอยู่อุสเตอไรซ์ แล้วแต่งงานกับแม่ของไฮนริก้าซึ่งอายุน้อยกว่ามาก ทั้งสองคนมีลูกด้วยกันเพียงคนเดียว”

ไม่ต้องบอก ชายหนุ่มก็รู้ว่าลูกคนนั้นคือใคร

“ไฮนริก้าไม่เคยพูดถึงพ่อให้ฉันฟัง ที่จริงเขาคงมีวัยเด็กที่ไม่ค่อยดีเท่าไร พ่อพ่อเสียเลยย้ายมาที่ลิเบอร์เทียตอนวัยรุ่น เรียนและสอบเป็นเอเอชทีนี่ ฉันไม่รู้ว่าเขารู้อดีตของพ่อตัวเองหรือเปล่า แล้วก็รู้เรื่องนี้จากการสืบข่าวเท่านั้น แต่ในเมื่อมันไม่ใช่เรื่องที่น่าเป็นภัยต่อไซดิแอ็ก เลยไม่ได้บอกใคร”

“หมายความว่าคนอื่น ๆ ในองค์กรไม่รู้เลยหรือครับ” คาร์เตอร์ตั้งคำถาม

“นั่นสิ” เอเอชวียกกลางคนยิ้มขึ้น ๆ “สมาชิกรุ่นเก่า ๆ อาจจะมีรู้ แต่ปิดเสียงไว้เพราะไม่เห็นว่ามันเป็นปัญหาก็ได้ แต่ถ้าท่านประธานรู้ ก็ต้องบอกว่าท่านใจกว้างมากที่รับไฮนริก้าเข้ามา”

“ทำไมหรือครับ” เอเอชหนุ่มเล็กคิ้ว

“ท่านเป็นชาวยูดีส์” อองรีลดเสียงลง “ตอนเด็กๆ ท่านกับครอบครัวถูกส่งไปที่ค่ายกักกันอชวิตส์ ท่านเป็นคนเดียวที่รอดชีวิต”

คาร์เตอร์นั่งอึ้งไป

ที่จริงเขาก็ไม่คิดว่าปู่สิงโตเป็นคนธรรมดา แต่ก็ไม่นึกว่าจะแกล้งจนอยู่ทันมหาสงคราม ข้ามือดีที่ขมขื่นสาหัสสากรรจ์ขนาดนั้น

แต่หากไม่ผ่านความเลวร้ายสูญเสียจนถึงที่สุด ก็คงจะไม่ยึดมั่นในอุดมการณ์อาร์ติแฟกต์เพื่อโลกสวยงามสงบสุขได้อย่างสองสาวแฝดละมั้งนะ

ชายหนุ่มคิดแล้วก็อดไม่ได้ที่จะเหลือบมองชายตรงหน้า นึกสงสัยขึ้นมาว่า ไซดิแอ็กราศีมกรเข้าร่วมกลุ่มเพราะมีอดีตอันทรมานองนั้นบ้าง

หรือไม่

ว่านี่ไม่ใช่เวลาที่ควรถามเรื่องนั้นนี่นา

“แต่ไฮนริก้ากับพ่อของเขาเป็นคนละคนกัน บางทีไฮนริก้าอาจจะเข้าร่วมโซติแอก์เพราะได้เห็นว่าคุณพ่อตัวเองบ้าคลั่งแค่ไหนก็ได้” อองรีแย้งขึ้นมาเอง

คาร์เตอร์คิดตาม แล้วก็พยักหน้ารับ

ใช่ มันไม่ควรจะเป็นปัญหา แค่แม่เป็นลูกของนักวิทยาศาสตร์โรคจิตของพวกนี้ซาไม่ได้หมายความว่า จะเป็นคนเลวหรือมีประสงคร้ายต่อองค์กรเสมอไปหรอก

ถึงอย่างนั้น...

“สมาชิกรุ่นเก่าๆ นี่หมายถึงใครบ้างครับ” เอเอสหนุ่มตั้งคำถาม “คุณอองรีพูดเหมือนตอนนี้องค์กรแตกเป็นสองฝ่าย คือสมาชิกรุ่นเก่ากับรุ่นใหม่ แล้วฝ่ายรุ่นเก่าก็ปิดบัง...” เขาเกือบพูดว่า ‘และหลอกใช้’ ออกไป ดีที่ยังตนเองไว้ทัน “เรื่องสำคัญจากสมาชิกรุ่นใหม่อยู่”

อีกฝ่ายเงยไปพักใหญ่จึงได้ถอนใจ

“องค์กรที่ ‘ชั่วร้าย’ โดยตัวของมันเองนะไม่มีหรอก คาร์เตอร์” เอเอสวัยกลางคนพูดซ้ำๆ “แต่เป็น ‘คน’ ในองค์กรต่างหากที่ทำให้มันชั่วร้าย องค์กรจะไปในทางดีหรือร้ายก็ขึ้นอยู่กับ ‘คน’ ที่จะมาชักนำมันไปเท่านั้น”

คาร์เตอร์ไม่เข้าใจว่าเขาหมายถึงอะไร แต่ครั้งจะถาม ชายผู้มากวัยกว่าก็เอ่ยขึ้นเสียก่อน

“ฉันไม่อยากจะคิดว่า ‘เรา’ แตกแยกกันหรอก” อองรีโคลงศีรษะ “อาจมีเหตุผลที่ดีที่พวกเธอ...ไม่ควรรู้เรื่องบางอย่างจริงๆ”

“แล้วมันคืออะไรล่ะครับ” เอเอสหนุ่มตั้งคำถาม

“ใจ ของเธอยังไม่พร้อมไงล่ะ” โซติแอก์ราศีมกรพูดซ้ำๆ

ชายหนุ่มยิ่งทำสีหน้าไม่ถูกกับคำตอบ “ผมก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี”

“เมื่อไหร่ที่ ‘ใจ’ ของพวกเธอพร้อมจะรับรู้ความจริงขององค์กรมากกว่านี้ จะมี ‘สัญญาณ’ ที่ทำให้สมาชิกอาวุโสคนอื่นๆ รู้ และยอมรับ เธอเข้ามาในองค์กรอย่างสมบูรณ์” อองรียกไหล่ “แต่มันไม่ใช่เรื่องที่เกิดขึ้นได้ในเร็ววัน ฉันยังใช้เวลาถึงหลายปีกว่าจะมาได้ถึงขั้นนี้ แต่ก็ยังไม่ได้รับการยอมรับอย่างสมบูรณ์เลย”

ในเมื่อไม่เข้าใจและไม่คิดจะทำใจให้พร้อม คาร์เตอร์เลยหาเหตุผลใหม่มาแย้งต่อ “แต่สมาชิกด้วยกันเองยังไม่เห็นความ ‘โปร่งใส’ ในองค์กรแบบนี้มันก็เกินไปหน่อยนะครับ ถึงจะเป็นองค์กรลับก็เถอะ ถ้าอยากให้เราทำงานในองค์กรอย่างสะดวกใจจริงๆ บู้สิงโตก็ควรจะจริงจังกับพวกเราด้วย หัวหน้าควรจะเป็นอย่างแบบนั้นไม่ใช่หรือครับ”

“เขาเป็นหัวหน้า ‘แค่น้ำจก’ เท่านั้น” อองรีพูดแผ่วเบาเป็นกระซิบ

“หือ?” เอเอชหนุ่มมองอีกฝ่ายอย่างสงสัย “หมายความว่าอย่างไรครับ”

“อำนาจในการตัดสินใจทั้งหมดไม่ได้เป็นของเขา แต่เป็นของสมาชิกอีกคนหนึ่งที่เราไม่เคยพบ... หรือถึงพบก็คงจะไม่รู้จัก” ชายวัยกลางคนเอ่ยเรียบๆ “เธอเคยได้ยินไหมว่ามีจักรราศีที่สิบสามอยู่เรียกว่า ‘โอพิอุคัส’ หรือ ‘เซอร์เพนทาเรียส’”

คาร์เตอร์ส่ายหน้า

“ตำแหน่งของพวกเรที่ตั้งตามชื่อกลุ่มดาวในจักรราศี หรือกลุ่มดาวที่ดวงอาทิตย์เคลื่อนผ่าน จึงควรมีสิบสองตำแหน่ง” อีกฝ่ายอธิบาย “แต่บางส่วนของกลุ่มดาวโอพิอุคัสหรือเซอร์เพนทาเรียสที่มีรูปร่างเป็นคนแบกฐซึ่งอยู่ระหว่างกลุ่มดาวแมงป่องกับคนยิงธนูก็อยู่ในเส้นทางของดวงอาทิตย์เหมือนกัน บางที่จึงนับว่าเซอร์เพนทาเรียสเป็นจักรราศีที่

สิบสาม ฉันได้ยินมาว่าผู้ก่อตั้งกลุ่มชิตีแฉ็กในทีแรกคือ เซอร์เพนทาเรียส แต่นั่นก็หลายสิบปี หรืออาจจะถึงร้อยปีมาแล้ว”

“เลยยังมีตำแหน่งเซอร์เพนทาเรียสเป็น... หัวหน้าที่แท้จริงของชิตีแฉ็ก...จั้นหรือครับ” คาร์เตอร์พึมพำ

เอเอชผู้มากวัยกว่าพยักหน้า “ยังจำ ‘พญานาค’ ที่เขาบอกกันว่า อัญเชิญมาด้วยอาร์ติแฟกต์แก้วนาคราชตอนโวโรจิบุณิสงได้ใช่ไหม”

คาร์เตอร์ผงกหัวรับ “นั่นมาจาก...อาร์ติแฟกต์ของเซอร์เพนทาเรียสหรือครับ”

“อาจจะ เพราะในบัญชีรายชื่ออาร์ติแฟกต์ของสถาบันหรือเอเอช ที่ทำงานให้สถาบัน ไม่มีของชื่อแก้วนาคราชที่มีพลังมากขนาดนั้นอยู่เลย แต่ท่านประธานเป็นคนบอกให้เราประกาศว่า ฐัษย์ที่มาจากช่วยปราบโวโรจิมาจากแก้วนาคราช” อองรีตอบ “เซอร์เพนทาเรียสอาจจะเป็นผู้ออกคำสั่งทุกอย่าง ท่านประธานมีหน้าที่แค่ฟังเขาก็ได้ แต่ฉันเองก็ไม่แน่ใจว่า เซอร์เพนทาเรียสมีตัวตนอยู่จริงหรือเปล่า มีแต่สมาชิกระดับอาวุโสอย่างท่านประธาน ท่านหญิงโมริมิยะ กับ...ท่านรองกัตเลอร์เท่านั้นที่รู้”

“หมายความว่าแม้ก็อาจจะไม่รู้จั้นหรือ” เอเอชหนุ่มคาดเดา

“คิดว่า แต่ถ้าท่านประธานไว้ใจไฮนริก็มากจริงๆ เขาก็อาจจะรู้ไม่อย่างนั้นก็มีวิธีสืบรู้ทางอื่น” ชายวัยกลางคนไม่สบตากับเขา เพียงทอดมองความมืดในซอกมุมไม่ห่างจากทั้งสองอย่างเลื่อนลอย

“แล้ว...เซอร์เพนทาเรียสอาจเป็นคนที่ต้องการคนโทแห่งพาริอดน่าจนไม่เลือกวิธีการหรือครับ” คาร์เตอร์สันนิษฐาน

“หรือไม่ก็เป็นตัวตนที่ไม่อาจเปิดเผยให้ใครรู้” เอเอชวัยกลางคนพึมพำ “คน...หรือสิ่งที่ไม่อาจออกหน้าเป็นผู้นำองค์กรของมนุษย์ได้”

เอเอชหนุ่มคิดตามต่างๆ ที่ยังปวดหัวตุบๆ...แล้วคำทำนายที่ได้รับจากวิญญาณหมอมณีนี้ยิ่งก็ผุดขึ้นในความคิด

‘สิ่งที่คุณมุ่งหวังจะเปลี่ยนไปเพราะ ‘พญาอสรพิษสามตน’ ที่คุณ
ได้พบ และกำลังจะพบ’

พญาอสรพิษตนแรกน่าจะเป็นงูยักษ์ไวโรจิทีนีสอง ตนที่สองก็คือ
งูของฟาโรห์ซึ่งบอกไปถึงเซตัน แล้วตนที่สาม...

หรือจะเป็นเซอร์เพนทาเรียส!

เขาควรบอกองรีไซท์ใหม่ บางทีเอเอชผู้มากวัยกว่าอาจจะให้ความ
กระจ่างกับตนได้มากกว่านี้ แต่คาร์เตอร์ไม่ทันได้เอ่ยปาก อีกฝ่ายก็พูด
ต่อเสียก่อน

“เรื่องทุกเรื่องที่เราคุยกันที่นี่ต้องเป็น ‘ความลับ’ นะ คาร์เตอร์”
เสียงของชายวัยกลางคนเคร่งเครียดขึ้น “ฉันยอมบอกเธอเพราะอยากให้
เธอรู้ทางหนีทีไล่ไว้บ้าง ฉันไม่กลัวตัวเองถูกลงโทษหรือเป็นอะไรไปหรอก
แต่ไม่อยากจะให้เธอเด็กร้อนไปมากกว่านี้”

“ครับ ขอขอบคุณมาก” เอเอชหนุ่มพยักหน้า เขาตระหนักดีว่าองรี
เอาชีวิตตนเองมาเสี่ยงมากแค่ไหนที่เผยความลับขององค์กรต่อเขา
มากมายขนาดนี้

“รวมทั้ง...เรื่องสุดท้ายที่ฉันกำลังจะบอกด้วย”

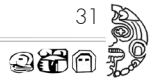
“เรื่อง...อะไรหรือครับ” คาร์เตอร์รู้สึกใจคอไม่ดีอย่างประหลาด
กับคำพูดที่อีกฝ่ายใช้

ไม่หรอก คำว่า ‘สุดท้าย’ นั้นไม่ได้มีความหมายอะไรเป็นพิเศษ
แน่

“ฉันอดคิดไม่ได้ว่า...ไฮนริก้ารู้เรื่องการทดลองที่พ่อตัวเองเคยทำ
หรือเปล่า” องรีลดเสียงลงแทบเป็นกระซิบ “นั่นอาจจะตอบคำถามบาง
อย่างที่เราสงสัยกันมานานก็ได้”

“เรื่องอะไรหรือครับ” คาร์เตอร์ตั้งคำถาม

“ยังจำคนของอับดุลเซตันที่ถูกฝังอาร์ติแฟกต์ได้ไซท์ใหม่”

ชายหนุ่มคิดตามแล้วพยักหน้า “พวกที่ฝึ่งชิ้นส่วนนาร์กอยส์ไว้ในสมอง เลยเปลี่ยนแขนขาให้แข็งเหมือนหินได้ แต่ก็เสี่ยงที่จะกลายเป็นหินทั้งตัวแล้วตายไปเอง”

“เธอเคยคิดบ้างมั๊ยว่า ใครบางคนที่เราสองคนรู้จักก็ถูกฝึ่งอาร์ติแพกต์มานานเพื่อผลอีกอย่าง”

“ใครหรือครับ...” เอเอชหนุ่มขมวดคิ้ว

“ลองคิดดูดีๆ ลี คาร์เตอร์ การฝึ่งชิ้นส่วนของอาร์ติแพกต์ไว้ในสมองทำให้มนุษย์มีความสามารถที่เกี่ยวข้องกับอาร์ติแพกต์นั้น แต่ก็มีผลเสียต่อร่างกายเช่นกัน” อองรีบอก “ไฮนริก้าจะวางแผนทำลายศิลปะแห่งโรเซิตตาทำไม ในเมื่อไม่มีใครได้ประโยชน์ แม้แต่ตัวเขาเอง”

“นั่นสิ...” คาร์เตอร์ถูกคิดได้ ถ้าเป้าหมายคือการลอบสังหารพ่อแม่ของสองแฝดเนื่องจากความแตกแยกภายใน ก็ไม่จำเป็นต้องทำถึงขั้นวางระเบิดทำลายอาร์ติแพกต์ประจำตำแหน่งไปด้วย

ศิลปะแห่งโรเซิตตามีอำนาจแปลความหมายของภาษาใดก็ตามในโลก มีประโยชน์มหาศาลเกินกว่าจะปล่อยให้เสียเปล่าไม่ใช่หรือ

เดี๋ยวก่อน! ความสามารถของมัน...!

เอเอชหนุ่มตัวขาวาบเมื่อนึกได้ว่า มีคนที่สามารถแปลภาษาใดก็ได้ อยู่ที่สำนักงานของเขามานานแค่ไหน

ส่วนผลเสีย...เธอพูดไม่ได้ เขียนหนังสือก็ได้ไม่ใช่หรือ

“ทีน่า...” คอของเขาแห้งผากขึ้นมาในทันใด

อองรีพยักหน้าอย่างเคร่งเครียด

“แต่...ใครฆ่าตัดไส้มันให้ทีน่าล่ะ”

“พวกเขาบอกกันว่า สะเก็ดของศิลปะกระเด็นไปฝึ่งในสมองของทีน่าในตอนเกิดเหตุโดยบังเอิญ และเสี่ยงเกินกว่าจะผ่าออกมา แต่ฉันก็ไม่แน่ใจว่านั่นเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า”

“แล้วยัยโหด...รู้เรื่องนี้หรือเปล่า”

เอเอชวัยกลางคนพยักหน้าอีกครั้ง “รู้ว่าเป็น ‘อุบัติเหตุ’ สองคนนั้นถึงได้ตกลงเป็นเจมิไนเพื่อจะได้สานต่องานของพ่อแม่”

มินา ที่น่าถึงได้สังเกตเห็นเรื่องมนุษย์ผ่าตัดใส่ชิ้นส่วนคาร์บอนไดออกไซด์ตอนพวกเขาพบอันยากับอเล็กซิสก่อนใครเพื่อน เพราะตนเองก็ตกอยู่ในสภาพคล้ายกัน

“งั้นที่แม่พาที่นั่นไปก็เพราะอยากใช้ความสามารถของศิลาโรเซตตา” คาร์เตอร์พึมพำ “หรือนั่นคือเป้าหมายของแม่มาแต่แรก”

“นั่นสิ เขาอาจจะรอจนถึงเวลาที่เหมาะสม ถึงค่อยเอาตัวที่นั่นไปก็ได้” อองรีถอนใจ

เอเอชหนุ่มเงียบไป อยากคิดให้ออก รู้ให้แน่ แต่กลับปวดหัวตื้อไปหมด

“เธอ...ไม่เป็นไรนะ คาร์เตอร์” เอเอชวัยกลางคนพูดขึ้นอีกครั้ง คาร์เตอร์สูดหายใจลึกๆ แล้วส่ายหน้าอีก

“ไปพักผ่อนเถอะ ฉันจะไม่รังเธอไว้แล้ว” อองรีตบ่าเขาเบาๆ แล้วก็ทำท่าจะเดินนำไป

แต่แล้ว โซติแอ็กราศีมกรก็ชะงัก หันกลับมาสบตากับเขาด้วยสีหน้าที่ยากจะเดาอารมณ์

“ครับ?” เอเอชหนุ่มรับอย่างงงๆ

“ถ้า...ฉันอยากได้ยินเธอเรียกฉันว่า ‘พ่อ’ ...สักครั้ง จะได้ไหม” เอเอชวัยกลางคนพูดซ้ำๆ

คาร์เตอร์เม้มปาก ก็มหลบสายตาของคู่สนทนาอย่างไม่อาจห้ามตนเอง

ใจส่วนหนึ่งของเขายังไม่แน่ใจที่จะทำอย่างนั้น...ทั้งๆ ที่ดูอย่างไร เขาก็น่าจะเป็นลูกของคนตรงหน้ามากกว่าคนที่ตนเองเคยเรียกว่า ‘พ่อ’

มาตลอดยี่สิบปี

แต่ที่ยิ่งกว่านั้นคือ เขาได้เห็นชัดเจนแล้วแท้ๆ ว่าองรีรักและห่วงใยตนมากแค่ไหน มากถึงขั้นพร้อมจะสละชีวิตให้โดยไม่ลังเล

ในเมื่อเห็นขนาดนี้แล้ว ทำไมแค่คำคำเดียวถึงยังเรียกกันไม่ได้ ความเจ็บดำเนินไปนานเหลือเกิน กว่าเขาจะได้ยินเสียงหัวเราะเจื่อนๆ ของชายผู้มากกว่า

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันเข้าใจ ถ้าไม่แน่ใจก็ไม่เป็นไร เรายังมีเวลาอีกมากนี่นะ”

“คุณองรี...” เออเขานุ่มพวยยามอธิบาย แต่ก็ไม่รู้จะพูดอย่างไร กลับเป็นองรีที่ตบเบาเขาเบาๆ อีกสองสามครั้ง แล้วก็เดินนำไปตามทางโดยไม่พูดอะไรอีก

สายลมพัดเส้นผมยาวสลวยและผ้าคลุมของเด็กหญิงให้ปลิวไสว

เบื้องกลางดาราตาด้วยแสงไฟของเมืองที่สว่างเสียดทะลุผ่านเมฆแข่งกับแสงดาวเบื้องบน

แสงไฟฟ้าที่แท้เล็กกระจิดออ่อนด้อยกว่าดวงดาวอันใหญ่โตมโหฬารซึ่งเปล่งรัศมีแรงกล้ากว่านั้นอย่างไม่อาจเทียบ แต่พวกมันกลับปรากฏต่อสายตาของทั้งสองชัดเจนแจ่มแจ้งกว่าด้วยระยะห่างที่น้อยกว่ากันมากเท่านั้นเอง

ราวกับเป็นตัวแทนของมวลมนุษยย์ผู้ล้าพองในอำนาจของตน กระทั่งลิ้มเลือนเหล่าเทพเจ้าผู้เคยปกครองแผ่นดินต่างๆ ไปจนสิ้น

อา แต่จะลิ้มเลือนเหล่าเทพเจ้าซึ่งตนได้ขับไล่ไปสู่ภพอื่น หรือทำลายด้วยศาสตราแห่งเทพที่เรียกกันว่า ‘อาร์ติแฟกต์’ จนสูญสลายก็ไม่แปลกนี่นะ

จากหลากหลายธรรมชาติ คงเหลือเทพเพียงหยิบมือเท่านั้นกระมัง... ที่
ยังคงรั้งอยู่ที่นี้

หากไม่ถูกจองจำ ก็ด้วย ‘เจตจำนง’ ที่แตกต่างกัน

‘จนถึงแล้วนะ อีฟ’ ภูยักษ์ซึ่งสลายปีกสีรุ้งอยู่ใต้ร่างเล็กกว่ามาก
กล่าวขึ้น

เด็กหญิงพยักหน้ารับเงียบงัน

‘ช้ากว่าที่คิดไว้หน่อย แต่ ‘สกอร์ปิโอ’ คงไม่ได้รอนานนักดอก’
เคซีเอ่ยต่อไป ‘เรารีบออกจาก ‘งานคอสเพลย์’ มาในทันทีที่ได้รับแจ้งจาก
ลีโอนมิโซะหรือ’

อีฟยังคงไม่ตอบคำใด สองตาของเธอจับจ้องที่เบื้องล่างต่อไป

ณ ที่นั้น ผู้ที่จะนำพาทั้งสองสู่เป้าหมายที่เสาะแสวงมานานคง
รอดคอยอยู่ ณ ที่ใดสักแห่งไม่ไกลจากนี้

มุมหนึ่งของสถาบันซามารีเซียนคือ สวนพฤกษศาสตร์ที่

กว้างขวางร่มรื่น ยามกลางวัน นี่คือที่เดินเล่นหรือพักผ่อนหย่อนใจของ
ทั้งเจ้าหน้าที่ ผู้เยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ และประชาชนภายนอกอื่นๆ แต่ใน
ยามราตรีเช่นนี้ พื้นที่สีเขียวกว้างใหญ่ก็กลับมืดครึ้มรกรำงราวกับป่าที่ร้าง
เงาสัตว์

หากเป็นคืน ‘ปกติ’ ที่นี่จะมีนกหรือสัตว์กลางคืนออกหากินบ้าง
ในบางฤดูก็มีเสียงจักจั่นหรือแมลงอื่นๆ ทว่า ‘สิ่งแปลกปลอม’ ที่ปรากฏ
ตัวขึ้นในคืนนี้ให้สัมผัสความรู้สึกความเสียจนสัตว์เล็กส่วนมากจำต้องหลีกหนีไป
ไฮนริก็ายืมขึ้น เธอรู้ดีว่าสิ่งแปลกปลอมนั่นคือ ตัวเธอเอง

สัตว์ธรรมชาติย่อมรู้ดีเกินกว่าจะเผชิญหน้ากับจ้าวแห่งพิษร้าย โดย
เฉพาะ ‘นักล้า’ ที่แผ่จิตสังหารเต็มเปี่ยมเช่นนี้

หน้าที่ของหญิงสาวคือมารับเซอร์เฟนทาเรียส ซึ่งเธอเองก็เพิ่ง

ได้รับคำยืนยันจากลีโอว่ามีตัวตนอยู่จริง

แต่ใครกันจะบอกได้ว่า งานนี้ไม่มี ‘ตัวจูนจ้าน’ รอคัฒขวาง

เอเอชหญิงหยุดผีเท้า เเงยหน้ามองชายวัยกลางคนที่ยืนอยู่ข้าง
ต้นไม้ห่างออกไปสักระยะๆ ก่อนจะเหยียดยิ้มอย่างทำทหาย

“ไฮ ไม่ได้เจอกันนานเท่าไรแล้วนะ อองรี”

อดีตคนรักยังมองเธอด้วยสายตาเคร่งขรึมเสียจนไฮนรีก้าขำยิ่งกว่า
เดิม

“คุณพ่อพระ มีอะไจะพูดหรือทำที่รับจัดการเถอะ” หญิงสาวเซิด
หน้า

“เธอมาทำอะไรที่นี่” เขาเอ่ยถามเป็นคำแรก

“ฉันไม่จำเป็นต้องบอก” ไฮนรีก้าชักปืนพกกึ่งอัตโนมัติที่ข้างเอว
ซ้ายออกมา “หรือจะลอง ‘สั่ง’ ดูละ”

ความเงียบของอีกฝ่ายทำให้ไฮติแอ็กราศีพิจิกอยากหัวเราะเยาะ
หยันกับบท ‘คนดี’ ที่เขาเล่นได้หมดจดเสียจนสมควรได้รับรางวัลลูกโลก
ทองคำ

“ถอยไป” หญิงสาวขึ้นนกปืนของตนดังกรึก

ชายวัยกลางคนยังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิม มือของเขาชักปืนออกมา
เช่นกัน

เอเอชหญิงลั่นไกปืนในมือซ้ายอย่างต่อเนื่อง แม้เป้าหมายจะ
กระโจนหลบเข้าหลังต้นไม้ใหญ่แล้ว มือขวาของเธอชักปืนลูกม่อก
กระบอกที่ซ่อนไว้ออกมาเตรียมยิงเสริม

ศึกนี้ต้องแข่งกันที่ความเร็วและ ‘ฤทธิ์’ ของกระสุนโดยแท้!

ริชาร์ด เจ กัตเลอร์ กำลังเดินไปตามทางเดินห้องลับด้านใน
ของสถาบันซามาริเซียน

ระหว่างทาง เขาอดไม่ได้ที่จะแหงนมองเพดานและผนังที่ตนไม่เคยเห็นมาก่อน ไปจนถึงเครื่องกลไกสมัยใหม่ที่ตนเพิ่งเริ่มศึกษาได้ไม่นาน นี่เป็นไม่กี่ครั้งที่เขาได้เข้ามาใน ‘ห้องลับ’ ที่พักรักษาตัวของเซอร์เพนทาเรียส หลังจากได้ฟื้นคืนมาใน ‘ร่างใหม่’ นี้

ตามกฎแล้ว มีเพียงหัวหน้า ‘ภายนอก’ ของกลุ่มผู้ยึดอยู่ในสุริยวิถีแต่ละรุ่นเท่านั้นที่สามารถติดต่อกับหัวหน้า ‘ที่แท้จริง’ ไปจนถึงเปิดประตูเข้ามาในพื้นที่นี้ได้ และริชาร์ดก็ไม่อยากใช้ตำแหน่งของร่างเก่าของตนถือสิทธิ์ที่ควรเป็นของหัวหน้าคนปัจจุบันเสียด้วย

เว้นแต่เกิดเหตุจำเป็นขึ้นมาจริงๆ เช่นในตอนนี้

สถานการณ์ร้ายแรงกว่าที่คิดไว้มาก เขาไม่สามารถติดต่อเจ้าหน้าที่เซ็ฟกับเซอร์เพนทาเรียสได้เลย การเข้ามาตรวจสอบว่าผู้นำสูงสุดยังคงอยู่ภายในพื้นที่ปลอดภัยหรือไม่จึงเป็นมาตรการที่พึงกระทำ

สุดท้ายเดินเบื้องหน้าคือประตูเหล็กกล้าบานหนา ซึ่งกั้นระหว่างทางเดินกับห้องพักรักษาตัวของไซดิแอกผู้มีตำแหน่งสูงสุด

ชายหนุ่มใช้คีย์การ์ดแบบที่เครื่องอ่านริมประตูจนได้ยินเสียงตอบรับ ผนังโลหะจุดหนึ่งบนบานประตูซึ่งดูกลมกลืนไร้รอยต่อเลื่อนลง เผยให้เห็นแป้นกดตัวเลขรหัสข้างใน

อดีตหัวหน้ากลุ่มไซดิแอกค่อยๆ กดหมายเลขรหัสสี่หลักซึ่งเขาจำได้ขึ้นใจ... เพื่อให้ช่องลับบนผนังอีกช่องเปิดตามออกมา ข้างในนั่นคือรูสำหรับไขกุญแจที่ออกแบบมาเป็นพิเศษ

ริชาร์ดหยิบกุญแจสำรองของตนขึ้นมา ไชเจนเกิดเสียงดัง ‘กริ๊ก’ และบานประตูเหล็กเลื่อนออกจากกันซ้าๆ

ภายในนั่นเป็นห้องกว้าง โดยรวมตกแต่งเหมือนห้องชุดตามโรงแรมชั้นหนึ่ง มีเตียงนอนใหญ่ทรงโบราณเสวยสูงคลุมผ้า幔ลูกไม้โดยรอบตั้งอยู่ตรงกลางห้อง อีกมุมหนึ่งมีตู้เสื้อผ้ายาวหลายประตู กระจก

บนฟ้าผู้เรียงรายไปตลอดแนว ซ้ำยังมีหุ่นแขวนเสื้อผ้าตัวเล็กขนาดเด็ก
ราวสิบขวบที่สวมชุดแฟนซีแปลกๆ ตั้งเป็นแถวที่มุมด้านหนึ่ง

ชุดเก๋ๆ อี๋รับแขกและโต๊ะเขียนหนังสือที่วางคอมพิวเตอร์รุ่นใหม่
ล่าสุดไว้ว่างเปล่าร้างเงาผู้อาศัย ครั้นชายหนุ่มเล็กมานที่คลุมรอบเตียง
ขึ้นก็ไม่พบว่ามีใครอยู่เช่นกัน

“ท่านอีฟ” เขาตัดสินใจเรียก “ท่านเคซี”

ไม่มีเสียงตอบรับ

ริชาร์ดเดินไปที่โต๊ะคอมพิวเตอร์ แล้วจึงเห็นกระดาษโน้ตลายตัว
การ์ตูนนิฮงแผ่นหนึ่งวางไว้บนแป้นพิมพ์เหมือนจะให้สังเกตเห็นง่าย บน
นั้นมีอักษรภาษาอัลเบียนเขียนชัดเจน...พร้อมทั้งสัญลักษณ์ตัวเลขแปลกๆ
เหมือนรหัสลับบางอย่าง

‘ไปงานคอสเพลย์ข้างนอกกับเคซี กลับเองได้ ไม่ต้องห่วง

♪ (*'▽*)/~☆’

...ไม่สิ ดูอีกทีก็เหมือนเด็กวาดรูปมากกว่า ถึงบางอย่างจะคล้าย
ตัวหนังสือก็เถอะ

อดีตหัวหน้ากลุ่มไซดีแก็กไม่รู้ว่าจะมีหวัระหรือถอนหายใจดีที่อีก
ฝ่ายทำตัวเหมือน ‘เด็กหนีเที่ยว’ ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงแม้จะผ่านมากลัศจรรย์ปี

เอาเถอะ ใช้เขาจะไม่รู้เรื่องที่เซอร์เพนทาเรียสนิยมชมชอบออกไป
เที่ยวเล่นข้างนอกตั้งแต่สมัยนั้น แต่ก็เพิ่งรู้ว่าสมัยนี้อีฟจะติดงานอดิเรก
แต่งชุดแฟนซีสมัยใหม่ที่เรียกว่า ‘คอสเพลย์’ อะไรนั่นขนาดนี้

ที่แย่งไปก่อนนั้น เซ็ฟยังไม่บอกเขาที่เคยเป็นอาจารย์เลยด้วยซ้ำ
ว่า ผู้นำสูงสุดขององค์กรไม่ได้อยู่ในที่พักอย่างที่ควรเป็น!

องค์กรของพวกเขาซักจะมีปัญหาที่ไม่ควรเกิดมากขึ้นทุกที...

เพราะพิษร้ายของ ‘อานาจ’ ที่ใครสักคนหวังจะครอบครองนั้นหรือ
จู่ๆ เสียงคล้ายกริ่งบางอย่างก็ดังขึ้นซ้ำๆ เป็นจังหวะ พร้อมแรงสั่น

สะท้อนในกระเป่ากางเกง

กัตเลอร์นี่อิงไปครู่หนึ่งจึงล้วงหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นดู

ให้ตายสิ ยังไงเขาก็ไม่ชินกับเครื่องมือสื่อสารยุคใหม่ที่ส่งเสียง
บาดหู แถมสะกิดเรียกถึงตัวแบบนี้เลย

ชายหนุ่มอ่านชื่อที่แสดงบนหน้าจอ เมื่อพบว่า เป็น ธันวันตรี หรือ
ไซติแอกกราตีกรกฎ จึงกดรับสาย “ฮัลโหล”

‘คุณกัตเลอร์! เกิดเรื่องใหญ่แล้วครับ...’ เสียงของนายแพทย์ชาว
ภารัตแผ่แวดแวดตื้นตระหนกจนปิดบังไม่มิด

“มีอะไรจ้ะ” เขากถามกลับไป

‘อะ... อองรี...’

ข่าวที่ได้ฟังจากอีกปลายทางทำให้ชายผู้พ้นจากความตายขมวด
คิ้วหนักในทันที

‘แพะ’ นั้นยังมีพิษสงกว่าที่คิด

เอเซซหญิงกุมสีข้างที่ตนเพิ่งไล่ผงห้ามเลือดบนปากแผลด้วยมือ
ข้างหนึ่ง เธอถือปืนพกไว้ในอีกมือ ขณะก้าวเดินไปตามสวนป่าอย่าง
ระแวงระวัง

แคบริคอร์นทำเธอบาดเจ็บได้อย่างนี้แล้ว หากพบเวรยามขึ้นใน
หรือไซติแอกคนอื่น ต่อให้มี ‘ความสามารถ’ ของอาร์ตีแฟคต์ที่สวมไว้
ก็ยังไม่แน่ว่าเต็มกลิ่น

ประมาทเกินไป... ไสนริก้าบอกตนเอง ต่อให้มั่นใจว่าอองรีไม่รู้จักความ
เคลื่อนไหวของเธออย่างละเอียดตลอดหลายปีที่ผ่านมา เขาก็เหมือนจะ
เตรียมตัวรับมือเธอได้ค่อนข้างดีทีเดียว หากว่าอีกฝ่ายไม่เพลิงพลังด้วย
อาการบาดเจ็บเมื่อไม่นานมานี้ ก็คงยากที่เธอจะเป็นฝ่ายชนะ ไม่ต้องพูด
ถึงว่าจะผ่านพ้นมาได้โดยไร้รอยขีดข่วน

สัมผัสสดดันทที่ปล้นหนาหนักในบรรยากาศทำให้หญิงสาวชะงักไป
เธอ ‘ได้ยิน’ ความเจี๊ยบที่เจี๊ยบส่งดังยิ่งกว่าตอนลอบเข้ามาเมื่อครู่
ก่อน

หากเมื่อครู่ก่อนเธอคือ ‘ผู้ล่า’ ที่เหล่า ‘เหยื่อ’ หลีกหนี ยามนี้เธอก็กลับกลายเป็น ‘เหยื่อ’ ของ ‘ผู้ล่า’ ที่อยู่เหนือกว่าในวงโซ่อาหารโดยไม่รู้ตัวเสียแล้ว!

ประสาทของไฮนริก้าเครียดเหม็ง มือขวาเลื่อนไปเหยียบปิ่นลูกไม้ กระบอกเล็กมาถือเตรียมไว้ ปลายนิ้วคลำเครื่องหมายเล็กๆ ที่สลักกำกับไว้บนตัวลูกไม้พร้อมกับหมุนไปยังกระสุนนัดที่ต้องการ

ทว่า เธอไม่มีโอกาสได้ยิงมันออกไป

เสียงสวบสวบของผีเท้าบนผืนหญ้าดังขึ้นในที่สุด พร้อมกับเงาร่างเล็กเหมือนเด็กที่ก้าวมายื่นใต้แสงโคมสลัวเบื้องหน้า

เด็กผู้หญิงผมสีทอง ถักเปียคู่พาดบ่ายาวเกือบจรดสะโพก สวมผ้าคลุมสีแดงทับชุดกระโปรงฟูฟ่องน่ารักเหมือนตุ๊กตา

เอเอชหญิงเล็กคิ้ว เด็กผู้หญิงที่ไหนจะมาอยู่ในพื้นที่สำคัญของรัฐบาลในยามวิกาลกัน

“เธอเป็น...”

ถามไม่ทันจบ ไฮนริก้าก็มีอันล้มคะมาเพราะแรงกระแทกจากด้านหลัง ปิ่นลูกไม้หลุดร่วงจากมือโดยไม่ทันได้คว้าคืน!

เส้นเชือกหนาเอ็นพาดรอบลำคอ...ไม่สิ มันขยับได้เอง!

หญิงสาวยกสองมือขึ้นคว้าเส้นเชือกหมายกระชากออกตามสัญชาตญาณ แต่แล้วก็ขลุ่ยลูกรู้เมื่อปลายนิ้วสัมผัสเกล็ดลื่นเย็น

“ฟอออ” เสียงคล้ายพ่นลมยาวต่อเนื่องดังขึ้นข้างหู พร้อมกับที่ร่างกายของเจ้าสัตว์มีเกล็ดยิ่งรัดรอบคอแน่นขึ้นเมื่อปลายเล็บของเธอจิกลงไป

แมงป่องปะทะกับจ้าวแห่งอสรพิษเข้าแล้ววี่! โชติแฉีกหญิงเย็น
สันหลังวาบด้วยตระหนกถึงความเหนือกว่าของอีกฝ่าย

“นิง” เสียงเล็กๆ เหมือนเสียงของเด็กผู้หญิงเอ่ยราบเรียบ ยากจะ
บอกว่าพูดกับมนุษย์อีกคน หรือสิ่งมีชีวิตที่กำลังคุกคามชีวิตของเธอ

ถึงอย่างนั้น ไฮนริก้าก็รู้ว่าตนตกเป็นรองเกินกว่าจะไม่ทำตาม
เธอลดมือจากลำตัวของงูที่ยังคงพันคอ ขณะเดียวกันก็จ้องมองเด็กหญิง
ไม่วางตา

งูนั้นค่อยๆ เลื้อยคลายตัว ก่อนที่ส่วนหัวซึ่งไฮนริก้าไม่ทันเห็นใน
ที่แรกจะปรากฏใกล้แทบจ่อหน้า

ลำตัวและส่วนหัวของงูเป็นสีขาวนวลได้แสงไฟสลัว นัยน์ตาทั้งสอง
ดวงเป็นสีแดงเรืองราวกับอัญมณีที่มีเปลวไฟลุกโผลงอยู่ข้างใน

ราวกับเพชรวิเศษ...เอเอสหญิงเผลอคิดขึ้นมา เจ้าเพชรดำมีดีที่หลาย
คนต่อสู้แย่งชิงเพื่อให้ตนสมปรารถนา...แต่เธอไม่ได้ต้องการมันด้วยเหตุ
นั้นเลยแม้สักนิดเดียว

เจ้างูแลบลิ้นที่มีปลายสองแฉกออกไปกอบสะบัดในอากาศ ขณะคืบ
เข้ามาใกล้ใบหน้าของหญิงสาวขึ้นอีก

ไฮนริก้าบังคับตนเองให้ลืมตา จ้องตบม้นอย่างไม่ยอมจำนน แม้
นึกไม่ออกว่าตนเองจะเอี้ยวหลบคมเขี้ยวที่อาจฉกใส่หน้าในอีกเสี้ยววินาที
ได้อย่างไร

ไม่ต้องคิดเลยว่า ถ้ามันมีพิษ พิษนั้นจะเดินทางไปถึงสมองและ
หัวใจรวดเร็วแค่ไหน!

อา ขอให้มันเป็นพิษที่ออกฤทธิ์ต่อประสาทแบบงูไทปันโนพื้นทะเลก็
แล้วกัน พิษของมันรุนแรงที่สุดในบรรดาพิษทั้งหมด ฉกใกล้ขนาดนี้คง
ตายในอีกไม่นาน เวลาพบศพ ปากแผลก็สวยไม่เนา (พวกงูที่ออกพิษต่อ
ระบบเลือด เช่น งูแมวเซา ปากแผลจะน่าเป็นเนื้อตาย ไม่น่าดูจริงๆ โดย

เฉพาะเวลาปรากฏบนใบหน้าของสุภาพสตรี) แล้วเวลาตายก็ไม่เจ็บเท่าไร เพราะพิษแบบออกฤทธิ์ต่อระบบประสาทจะทำให้รู้สึกชาและหมดสติไปก่อนระบบหายใจล้มเหลว (ไม่เหมือนพวกงูทะเลที่ออกพิษต่อระบบกล้ามเนื้อ ซึ่งทำให้เจ็บปวดทรมานมากที่สุดก่อนตายในบรรดาพิษงูทั้งสามตระกูล ถึงจะไม่เท่าพิษแมงกะพรุนกล่องก็เถอะ)

ตั้งแต่เด็ก เธอเผชิญกับความเจ็บปวดและฤทธิ์ของพิษต่างๆ มาจนคุ้นชิน...แต่ก็มากเกินไปแล้ว

ปลายคืนเย็นเจี๊ยบแต่ปลายจมูกของหญิงสาวอย่างแผ่วเบา หญิงสาวก้มลงลมหายใจ หากว่ามันจะลงมือในตอนนี้...

แต่เพียงเท่านั้น หัวของงูขาก็เลื้อยผ่านหน้ามากขึ้นไปบนหัวของเอเธนหญิง และขดรอบอยู่ข้างบนแทน

ไฮนริก้าเริ่มงงหนักว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

ไม่น่าจะมีงูพันตัวไหนที่ดูดีเกินสองคนทางคมเขี้ยว หรือเลือกจะฉกเจาะกะโหลกต่างๆ ที่คู่อ่อนมันเพิ่งเข้าถึงเป้าหมายที่เห็นชัดกว่าอย่างใบหน้าได้แท้ๆ

แต่ไม่ทันได้ถาม เจ้างูขาวพลันเลื้อยลงมาตามร่าง ปราดลดเลื้อยไปตามพวงห้อยจนถึงตัวเด็กหญิงลึกลับ จึงได้เลื้อยขึ้นไปเกาะบนไหล่

เด็กหญิงยังคงยืนเจี๊ยบเฉยแม้เมื่อเอเธนหญิงตั้งสติได้ และรีบคลึงตัวไปคว้าปืนของตนที่ตกอยู่โดยไม่สนความเจ็บแปลบที่ชายโครง จากนั้นก็พุ่งเข้าหลบหลังต้นไม้ที่อยู่ใกล้ที่สุด

“ออกมาเถอะ สกอร์ปิโอ” เสียงเล็กๆ ดังตามมา “เคซี่บอกอីฟว่าเธอ ‘เชื่อใจ’ ได้”

เคซี่? อีฟ? หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ ก่อนจะชะงักงันหน้าออกไปมอง

เด็กหญิงยืนนิ่งอยู่ที่เดิม ปราศจากอาวุธใดๆ (และหากมีอาวุธไกล

อย่างป็น บวกกับต้องการฆ่าไฮนริก้าจริงๆ ก็คงจะยิงเธอตายในระยะ
เผาขนได้ตั้งนานแล้ว)

“นี่เคซี” เด็กหญิงยกมือขึ้นลูบหัวรูที่พาดบ่า ก่อนจะเลือนกลับมา
ทาบที่อกของตน “ส่วนนี่อีฟ”

คำแนะนำตัวอย่างเด็กๆ ซึ่งขัดกับคำเรียกตำแหน่งของเธอเมื่อครู่
ก่อนทำให้เอเอชหญิงยิ่งประหลาดใจ

“เธอเรียกฉันว่าสกอร์ปีโอเธอ” ไฮนริก้าขมวดคิ้ว

อีกฝ่ายพยักหน้าน้อยๆ “ลิโอส่งเธอมาหาอีฟ อีฟกับเคซีรู้แล้ว”

เอเอชหญิงนิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเหยียดยิ้มรับอย่างลึ้มความเจ็บ
เป็นปลิดทิ้ง

ในที่สุดก็ได้พบกันจนได้!

คุณอาเน๊ะ ตอนบอกให้มารับเซอร์เพนทาเรียสก็ไปแค่ว่า ‘อาจจะ
มีอะไรให้ประหลาดใจบ้าง’ แต่ไม่ยอมบอกตรงๆ เลยว่า หัวหน้าลับของ
กลุ่มเป็นเด็กหญิงน่ารักน่ากอดขนาดนี้!

ส่วนผู้ชายที่ชื่อ ‘เคซี’ ย่อมเป็นอะไรไปไม่ได้นอกจากภูตอารักษ์
จากอาร์ติแฟกต์ประจำตำแหน่งของจักรราศีที่สิบสาม มิน่าจึงได้ดูมีสติ
ปัญญาเชื่อฟังผิวดูจริงๆ นัก

ไฮนริก้าเก็บปืนลูกม่เข้าที่ซ่อนในเสื้อกั๊ก แล้วจึงเดินออกไปคุกเข่า
ลงเบื้องหน้าเด็กหญิงเจ้าของใบหน้าเรียบเฉยที่มีงูเกาะบนบ่าอย่าง
นอบน้อม

“สกอร์ปีโอมารับเซอร์เพนทาเรียสตามคำสั่งของลิโอแล้ว ขอโทษ
ที่ทำให้ร้อคะ”